

Arrest

nr. 272 511 van 10 mei 2022
in de zaken RvV X en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 4 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. GEENS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker in de zaak RvV X en verzoekster in de zaak RvV X dienen op 14 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op 14 september 2021 en op 25 oktober 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), verzoekster op 15 september 2021 en op 26 oktober 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 december 2012 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. U bent getrouwd met A. H., waarmee u twee meerderjarige kinderen heeft, H. en A. (O.V. (...)). U woonde met uw gezin in Karaj. U komt uit een streng islamitisch gezin en was zelf lange tijd overtuigd van de islam. In 1388 (2009/2010) voelde u zich bedrogen door de Iraanse overheid naar aanleiding van de verkiezingen en nam u deel aan de protesten van de groene beweging. U begon zich daarna te verdiepen in de koran, wat uw geloof in de islam deed wankelen. U ging op zoek naar informatie over het christendom, daar u christus was tegengekomen in de koran. U kon echter niet aan een bijbel geraken. Met de tijd deed u steeds minder mee aan islamitische handelingen en in 1395 (2016/2017) stopte u volledig met praktiseren. Begin 1396 (maart/april 2017) zat u met uw collega R. K. in de auto. U zag in zijn auto een citaat staan wat u deed denken aan het christendom. U dacht dat R. u misschien aan een bijbel zou kunnen helpen. U vertelde R. dat dit citaat door christenen wordt gebruikt, waarop R. u antwoordde dat hij een christen was. In de tweede maand van 1396 (april/mei 2017) nam R. u mee naar een huiskerk. De eerste viering vond plaats in zijn eigen huis, de volgende vieringen vonden plaats in het huis van M. G.. Door deze vieringen kreeg u makkelijker toegang tot de bijbel en u raakte helemaal overtuigd van de geloofwaardigheid van de bijbel en het christendom. In de negende maand van 1396 (november/december 2017) was u aanwezig tijdens een viering van uw huiskerk in het huis van M., toen agenten van het etelaat binnenvielen. U kon via het dak ontsnappen samen met een andere gelovige. U ging naar huis en was bang. U durfde aanvankelijk uw huis niet te verlaten en ging ook niet werken, omdat R. en u hetzelfde werk hadden. Op 20/10/1396 (10/01/2018), ongeveer een maand na de inval, werd u opgebeld door uw baas. Er waren agenten van het etelaat op uw werk (u werkte toen bij een reisbureau) langs geweest, op zoek naar u. Uw baas vroeg wat dit allemaal te betekenen had en of u een christen was geworden. U werd door uw baas op staande voet ontslagen. U heeft geen idee hoe de autoriteiten aan uw gegevens zijn gekomen. Een week later verhuisde u naar een andere buurt, Kordan, samen met uw hele gezin. U ging 's avonds enkel de deur uit om te werken als taxichauffeur. Op 14 of 15/11/1396 (3 of 4/02/2018) kwam u op het internet een bericht tegen waarin stond dat R. en M. gearresteerd waren. U kwam erachter dat de echte naam van R. eigenlijk A. K. was. Tijdens de jaarwisseling naar 1397 (maart 2018) merkte uw dochter A. op dat u het islamitische gebed niet zei en ze vroeg waarom u dat niet had gedaan. U antwoordde dat u niet langer in de islam geloofde. Twee of drie dagen later vertelde uw dochter tegen u dat ze zelf in het christendom geloofde, waarop u ook over uw bekering vertelde. Begin 1396 (maart/april 2017) had uw dochter al aan uw vrouw verteld dat ze naar christelijke films keek en bezig was de bijbel door te nemen. Uw vrouw vertelde dit in de 8e of 9e maand van 1396 (oktober/november/december 2017) aan u, maar u had niet aan uw dochter laten weten dat u op de hoogte was. U besloot uiteindelijk om Iran te verlaten, samen met uw dochter A.. Zij had al eerder problemen gekend in Iran en wou niet langer blijven. Zo werd uw dochter verschillende tegengehouden door de politie wanneer ze samen met haar broer over straat liep. Twee keer werd ze meegenomen naar het politiekantoor, totdat u daar arriveerde en kon bevestigen dat ze broer en zus waren. In azar 1396 (november/december 2017) werd uw dochter door de politie meegenomen naar een politiekantoor nadat ze over straat liep met een vriend van de familie. Nadat u zelf naar het politiekantoor ging om te bevestigen dat ze louter vrienden waren, mocht uw dochter naar huis gaan. Uw dochter had tevens problemen gekend op de volleybalclub waar ze lid van was. Ze werd uit de club gezet nadat haar coach had opgemerkt dat ze een kruisje als ketting droeg, waar ze u drie à vier maanden later over vertelde. U verliet Iran samen met uw dochter op 8/2/1397 (28/04/2018). U reisde via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u begin november 2019 aankwam. U verzocht op 14 november 2019 om internationale bescherming. U kende geen kerk in Antwerpen waar u verbleef en nam daarom enkele keren deel aan vieringen van de Iraanse kerk in Brussel. Door de afstand kon u dat echter niet blijven doen. In december 2019 kwam u in het opvangcentrum waar u verbleef in contact met de Getuigen van Jehova. U was geïnteresseerd en geraakte overtuigd van hun visie, net als uw dochter. U neemt deel aan de vieringen en predikte zelf op straat. Het prediken stopte ten gevolge van de covid 19-pandemie. U bent nog geen officiële getuige van Jehova, daarvoor moet u nog de nodige opleiding volgen. U plaatst op uw Instagramen Facebookprofiel religieus getinte berichten. U vreest bij terugkeer de doodstraf en daarnaast uw eigen familie die hun familie-eer willen herstellen omwille van uw bekering.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw mellikaart (identiteitskaart) en een kopie van een brief van de kerk waar u hier in België lid van bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer problemen te kennen met de Iraanse autoriteiten en uw familie omwille van uw bekering naar het christendom. U kon uw bekering naar het christendom en de daaruit ontstane problemen echter niet aannemelijk maken. Dit blijkt uit onderstaande vaststellingen.

Vooreerst bleken uw verklaringen over hoe u de islam zag niet overeen te komen met de verklaringen van uw dochter. U verklaarde in Iran lange tijd overtuigd te zijn van de islam. U nam aan alle islamitische rituelen en ceremonies deel uit overtuiging (NPO I p. 8). Uw dochter stelde echter dat u enkel praktiseerde vanuit verplichting (NPO I A. p. 7, NPO II A. p. 3). Ook over het verlies van uw geloof in de islam bleken uw verklaringen tegenstrijdig te zijn. Waar u beweerde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in 1390 (2011-2012) volledig gestopt te zijn met praktiseren, hield u het tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op eind 1395 (maart 2017) (NPO I p. 9, NPO II p. 4). Uw dochter stelde dan weer dat het haar pas twee à drie maanden voor de jaarwisseling van 1397 (januari/februari 2018) was opgevallen dat u niet meer praktiseerde (NPO II A. p. 4).

Verder schoot u tekort in uw kennis over de geloofsachtergrond van R. K., de persoon die u in contact bracht met de huiskerk in Iran. U beweerde een goede band met hem te hebben, maar was niet op de hoogte van zijn echte naam, tot u deze naam in een nieuwsbericht tegenkwam (NPO II p. 5-6). U wist niet wanneer hij zich had bekeerd, wie tegen hem had gepredikt, noch waarom hij zich had bekeerd. U wist verder niet hoe R. de huiskerk kende, noch hoe lang hij daar al naar toe ging (NPO II p. 4-5, 7). Dit gebrek aan kennis mag verbazen aangezien u beweerde dat u blij was met R. als nieuwe bron van informatie en dat R. blij was dat hij de verlossing die hij had gevonden, aan u kon doorgeven (NPO II p. 7). Uw bewering dat dergelijke zaken niet gevraagd worden, omdat ze gevoelig liggen, kan dan niet ook zomaar gevolgd worden, gezien u wel het risico nam om in boekenwinkels naar een bijbel te vragen (NPO II p. 4-5, 7).

U slaagde er evenmin in coherente verklaringen af te leggen over de reden waarom u R. aansprak in de auto. Aanvankelijk beweerde u dat u hem al een tijdje naar een bijbel wou vragen, maar dat u niet durfde. Pas toen u het citaat in de auto zag durfde u de stap te zetten. Gevraagd waarom u initieel dacht dat R. u aan een bijbel zou kunnen helpen nog voor u dat citaat had gezien, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u pas op het moment dat u het citaat zag dacht dat R. u aan een bijbel zou kunnen helpen (NPO II p. 6).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering naar het christendom blijkt verder uit de vaststelling dat u enerzijds beweerde al overtuigd te zijn van het christendom voordat R. tegen u begon te prediken en zonder noemenswaardige toegang tot een bijbel, u had enkel toegang tot beperkte bronnen op het internet (NPO II p. 4, 6). Anderzijds stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u pas na het lezen van de bijbel en het vergelijken met de koran tot de conclusie kwam dat de bijbel veel vollediger is en dus meer geloofwaardigheid heeft dan de koran (NPO I p. 9).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er aan uw voorgehouden bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Iran met het christendom in aanraking kwam, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in Iran omwille van deze bekering gekend zou hebben. Dit blijkt tevens uit onderstaande incoherente en opmerkelijke verklaringen die u liet optekenen.

Zo kon u zich de datum van de inval in de huiskerk niet herinneren. U kon louter de maand vermelden. Gezien de inval in de huiskerk de start van uw problemen en aldus de kern van uw problemen in Iran vormt, mag dit verbazen (NPO II p. 11). U wist bovendien niet of er die dag iemand gearresteerd werd. U heeft hier ook niet naar geïnformeerd. U stelde dat u hier te bang voor was (NPO II p. 13). Gezien deze elementen de kern vormen van uw relaas, ondermijnen dergelijke vaststellingen uw geloofwaardigheid danig.

Voorts slaagde u er niet in een coherente chronologie op te hangen van de door u beweerde gebeurtenissen volgend op de inval in de huiskerk. Zo beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de autoriteiten één à twee dagen na de inval in de huiskerk op uw werk langskwamen (NPO I p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u aanvankelijk dat de autoriteiten op 20/10/1396 (10/01/2018) langskwamen op uw werk, ongeveer een maand na de inval in de huiskerk (NPO II p. 13-14). Nader gevraagd naar wanneer u werd opgebeld door uw baas, stelde u eigenlijk niet precies te weten

wanneer de autoriteiten op uw werk langskwamen. U verklaarde dat uw baas u opbelde op 20/10/1396 (10/01/2018) en dat u ervanuit ging dat de autoriteiten diezelfde dag waren langs geweest (NPO II p. 13-14). Evenmin was u coherent over wanneer u besliste niet meer te gaan werken in het reisbureau. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u niet meer ging werken nadat u door uw baas was gebeld nadat de autoriteiten daar langs waren geweest (NPO I p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer dat u niet meer was gaan werken na de inval in de huiskerk, uit schrik omdat R. op dezelfde werkplek als u werkte (NPO II p. 14). Uw verklaringen blijken verder tegenstrijdig met deze van uw dochter. Uw dochter stelde immers dat u tot aan uw vertrek uit Iran werkte in het reisbureau (NPO I A. p. 7). Over uw werk als chauffeur was u andermaal tegenstrijdig. U stelde een week na de inval in de huiskerk opnieuw te zijn gaan werken als chauffeur (NPO II p. 13). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat u pas als chauffeur werkte na uw verhuis naar Kordan (NPO I p. 14). Deze verhuis naar Kordan vond echter pas plaats nadat u door uw baas was opgebeld, een maand na de inval in de huiskerk (NPO II p. 13-14). Ook over deze verhuis naar Kordan liet u zich tegenstrijdig uit. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u dat u één week nadat u naar Kordan was verhuisd, in Kordan opgebeld werd door uw baas (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u eerst werd opgebeld door uw baas en één week later verhuisde naar Kordan (NPO II p. 14). Uw verklaringen omtrent uw verblijf in Kordan blijken voorts haaks op de verklaringen van uw dochter te staan. Immers waar u beweerde dat u vanuit Kordan Iran heeft verlaten, stelde uw dochter dat jullie vanuit uw eigen woning in Karaj vertrokken uit Iran (NPO II p. 16; NPO I A. p. 4-5). Uw dochter stelde dat jullie vier à vijf jaar geleden in Kordan verbleven, hoe lang wist ze niet meer (NPO I A. p. 4-5).

U liet verder incoherente verklaringen optekenen over hoe de autoriteiten u hebben kunnen identificeren. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat de huiskerk alle gegevens bijhield en het dus een kwestie van tijd was voor de autoriteiten op uw werkplek zouden verschijnen (NPO I p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wist u niet hoe de autoriteiten aan uw gegevens zijn geraakt, waardoor ze konden te weten komen waar u werkte (NPO II p. 13).

Het geheel aan voorstaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw vluchtrelaas.

Uw dochter maakte evenmin aannemelijk omwille van een oprechte overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom. Allereerst liet uw dochter tot viermaal toe verschillende verklaringen optekenen over de start van haar bekering. Voor DVZ verklaarde ze dat ze in 1394 (2015/2016) begon met haar bekering via haar vriendin N. (Vragenlijst CGVS A., vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Eveneens voor DVZ stelde ze ongeveer twee jaar geleden bekeerd te zijn, wat overeenkomt met het jaar 2017 (Verklaring DVZ A., vraag 9). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde uw dochter sinds tir 1395 (juni/juli 2016) bekeerd te zijn (NPO I A. p. 7). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud blijkt dan weer dat de aanleiding voor haar bekering, het kijken naar een christelijke film met N., te plaatsen is in 1396, ze wist niet meer precies wanneer, enkel dat het vóór dey 1396 was (voor december 2017/januari 2018) (NPO II A. p. 5). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen fundamenteel de geloofwaardigheid van haar bekering.

Verder verklaarde ze hard te hebben gezocht naar een bijbel, maar deze niet te hebben gevonden. Het is dan ook opmerkelijk dat ze dit niet aan N. heeft gevraagd, die wel over een bijbel beschikte (NPO II A. p. 10). Gevraagd waarom dit niet aan N. werd gevraagd, stelde uw dochter dat ze ten allen tijde gebruik kon maken van de bijbel bij N. thuis en dat ze een eventuele eigen bijbel wel hard had moeten verstoppen (NPO II A. p. 10). In dat geval laat de vraag zich stellen waarom uw dochter zo hard zocht naar een bijbel. Voorts bleken de verklaringen omtrent wie er op de hoogte was van haar bekering tegenstrijdig te zijn met uw verklaringen. Uw dochter stelde dat haar moeder enkel op de hoogte was van het feit dat ze films ging kijken bij N. en huiswerk ging maken. Ze wist echter niet dat uw dochter met het christendom bezig was bij N.. Pas nadat u op de hoogte werd gebracht, werd ook uw vrouw ingelicht (NPO II A. p. 14). U verklaarde echter dat uw dochter begin 1396 (april/mei 2017) aan haar moeder vertelde dat ze christelijke films ging kijken en bezig was met het doornemen van de bijbel. Uw vrouw vertelde dit tegen u in de achtste of negende maand van 1396 (oktober/november/december) (NPO II p. 10-11).

Evenmin was uw dochter samenhangend in haar verklaringen wat betreft het incident in haar volleybalclub. Allereerst legde ze tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van deze gebeurtenissen. Waar ze tijdens haar eerste persoonlijke onderhoud verklaarde dat dit incident plaatsvond in het midden van het jaar 1396 (september 2017) (NPO I A. p. 6), stelde ze tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat dit gebeurde één à twee weken nadat ze op haar verjaardag in 1395 dat kruisje had gekregen (eind augustus 2016). Gewezen op haar eerdere verklaringen, kwam uw dochter niet verder dan benadrukken dat het om het jaar 1395 (2016/2017) ging (NPO II A. p. 12). Ook over de omstandigheden zelf liet uw dochter tegenstrijdige verklaringen optekenen. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud stelde ze dat ze in gesprek was met N. over het christendom en over de bijbel. De coach had alles gehoord, kwam op

hen af en vroeg waarom ze over religie aan het praten waren en waarom ze een kruisje rond haar nek droeg. Nadien werd uw dochter buitengezet (NPO I A. p. 6). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud beweerde ze dat zij en N. over het kruisje bezig waren. Ze had het kruisje even daarvoor van N. gekregen zonder dat er een speciale betekenis aan vast zat, het was gewoon een mooi juweel (NPO II A. p. 11-12). De coach hoorde hun spreken over het kruisje en kwam vragen wat voor kruisje ze bedoelden. Daar uw dochter als christen het christendom niet kon ontkennen, antwoordde ze dat ze met het christendom bezig was (NPO II A. p. 11-12). Dat uw dochter dit antwoord gaf, mag verbazen, daar ze volgens haar eigen verklaringen pas in 1396 (2017/2018) begon met haar bekering en dit incident één à twee weken na haar verjaardag in 1395 (eind augustus 2016) plaatsvond. U beweerde dat uw dochter drie à vier maanden later over dit incident vertelde tegen u (NPO I p. 14). Zelf verklaarde uw dochter echter dat ze dezelfde dag nog tegen haar ouders hierover vertelde (NPO II A. p. 12).

Gelet op het geheel aan voorgaande kan er aldus geen enkel geloof gehecht worden aan uw bekering, de bekering van uw dochter en de problemen die jullie daardoor gekend zouden hebben. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Iran problemen zou kennen met uw familie ten gevolge uw bekering.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft, christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging. Dat u een attest van uw deelname aan de kerkvieringen neerlegde, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor uw dochter geldt eenzelfde conclusie.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Instagram- en Facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen sociale media accounts – accounts die trouwens niet op uw volledige echte naam staan (enkel uw voornaam is erin verwerkt, NPO I p. 5) – kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan voor uw activiteiten op sociale media, maar ook voor uw overige christelijke activiteiten in België (uw betrokkenheid tot een kerkgemeenschap) nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Voor uw dochter geldt andermaal eenzelfde conclusie.

Wat betreft uw deelname aan de protesten van de groene beweging, dient vastgesteld dat deze activiteiten dateren van 1388 (2009/2010) (NPO I p. 7). U was louter een deelnemer en uit niets blijkt dat u nadien nog problemen kende als gevolg van uw deelname. U bleef bovendien nog in Iran tot 8/2/1397 (28/04/2018) (NPO I p. 10). Deze activiteiten kunnen dan ook niet gezien worden als uw vluchtaanleiding, noch kan hieruit een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

Voorts dient vastgesteld dat uw dochter niet aannemelijk maakte werkelijk problemen te hebben gekend nadat ze met een vriend, M., over straat liep. Dit blijkt uit de talrijke tegenstrijdige verklaringen die ze hieromtrent aflegde. Zo beweerde ze aanvankelijk tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat dit incident na de betoging in dey 1396 (december 2017/januari 2018) plaats vond (NPO I A. p. 10). Even later tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud plaatste ze dit incident dan weer in de zomer van 1396 (zomer 2017), voor de betogingen van dey 1396 (december 2017/januari 2018) (NPO I A. p. 14). Uzelf stelde dat dit probleem zich voordeed in azar 1396 (november/december 2017) (NPO I p. 15). Voorts verklaarde uw dochter voor de DVZ dat ze met een jongen van de familie aan het wandelen was. Haar ouders en de ouders van de jongen moesten naar het politiekantoor komen om te bevestigen dat ze familie waren (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1, afgenomen op DVZ). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud stelde ze goede vrienden te zijn, maar geen familie. Enkel u kwam naar het politiekantoor. Of iemand van de familie van Me. naar het politiekantoor is gekomen, wist uw dochter niet (NPO I A. p. 14, 17). Dat uw dochter zwaar geslagen en mishandeld werd, zoals ze beweerde voor de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1, afgenomen op DVZ), kan bezwaarlijk voor waar aangenomen worden. Immers tijdens

haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde ze eenmaal in haar gezicht geslagen te zijn (NPO I A. p. 16).

Wat betreft de andere problemen die uw dochter vermeldde, (ze werd twee à drie keer tegengehouden op straat met haar broer, ze nam deel aan een betoging waar ze blauwe plekken aan overhield door een paintballkogel en ze werd voorgesteld om seksuele betrekkingen te hebben met een vriendin en een voor haar onbekende oudere man), dient vastgesteld dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zo werd ze na ondervraging steeds vrijgelaten nadat u bevestigde dat zij en haar broer familie waren (NPO I A. p. 11). Verder nam ze slechts deel aan één betoging, op toevallige wijze en ervaarde ze geen gevolgen meer omwille van deze deelname aan die betoging (NPO I A. p. 12-14). Tot slot liep ze eenvoudig weg naar buiten toen ze niet wou deelnemen aan de seksuele betrekkingen die haar werden voorgesteld. Nadien vernam ze niets meer van deze vriendin, noch van de voor haar onbekende man (NPO I A. p. 3, NPO II A. p. 17).

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde noch in hoofde van uw dochter een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit wordt niet getwijfeld. Het attest van de kerk dat u neerlegde werd eerder besproken.

Het verzoek om internationale bescherming van uw dochter werd eveneens afgewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Karaj. Al vanaf jonge leeftijd kon u niet om met de islamitische regels die u werden opgelegd. Uw ouders volgden deze regels zelf uit verplichting. In 1394 (2015/2016) was u op bezoek bij een vriendin E. thuis, toen er plots een oudere man binnenkwam.

Beiden stelden u voor om seksuele betrekkingen met hen te hebben. U was geschokt en liep weg uit het huis.

Nadien vernam u niets meer van deze vriendin, noch van de oudere man. U hield depressieve gevoelens over aan deze ervaring. In 1396 (2017/2018), voor de protesten in deyi van dat jaar plaatsvonden (december 2017/januari 2018), werd u door uw klasgenoot en vriendin N. uitgenodigd om bij haar thuis een film te komen kijken. Het bleek om de film "the shack" te gaan, een film over het leven van Jezus. N. wist dat u een afkeer van de islam had en wou u laten kennismaken met het christendom. U raakte zeer ontroerd door de film. Toen u achteraf met N. over de inhoud sprak, vertelde ze over het principe van compassie waarop het christendom gebaseerd is. U was geïnteresseerd en wilde meer weten. Vanaf toen ging u twee keer per week naar het huis van N. om in de bijbel te lezen, christelijke films te bekijken en te praten over het christendom. U was meteen overtuigd van het christendom. U had zelf geen bijbel, maar gebruikte deze van N.. Op die manier moest u ook niet nadenken waar u een eigen bijbel zou kunnen verstopten. Op uw verjaardag kreeg u van N. een kruisje cadeau. Er zat op dat moment geen speciale betekenis aan vast, maar u vond het een mooi sieraad en droeg het dagelijks. Op de volleybaltraining één à twee weken later was u met N. bezig over het kruisje, toen de coach jullie gesprek hoorde. Hij kwam naar jullie toe en vroeg over welk kruisje jullie het hadden. Als christen hoort u het christendom niet te ontkennen, dus u antwoordde aan de coach dat u bezig was zich te verdiepen in het christendom. U werd meteen buitengezet door de coach en was niet meer welkom in de club. U vertelde diezelfde dag nog aan uw ouders dat u was buitengezet, maar zei niet dat het door het christendom kwam. Uw ouders waren op dat moment niet op de hoogte van uw interesse in het christendom. Uw moeder wist enkel dat u vaak bij N. thuis zat om films te kijken of huiswerk te maken. Zij wist niet dat het om christelijke films ging. In de derde en vierde maand van 1396 (mei/juni/juli 2017) werd u twee à drie keer door de Iraanse autoriteiten op straat tegengehouden wanneer u met uw broer over straat liep. Er werd jullie gevraagd of jullie familie waren. Twee keer werden jullie meegenomen naar het politiekantoor, waar jullie werden ondervraagd tot jullie ouders aankwamen en konden bevestigen dat jullie broer en zus waren. Nadien kon u naar huis

terugkeren. In de zomer van 1396 (zomer 2017) was met een familievriend Me. over straat aan het lopen, toen u werd aangesproken door de zedenpolitie.

Ze vroegen waarom u met hem over straat liep en zeiden dat jullie haram waren. U werd meegenomen naar het politiekantoor, waar u werd gevraagd om uw broer op te bellen. Nadat uw broer was aangekomen, probeerde hij duidelijk te maken dat jullie slechts een platonische relatie hadden. Uw broer kreeg echter te horen dat hij niet de voogdij had over u en dat hij niets kon doen. Hij werd naar huis gestuurd en kreeg te horen dat uw vader naar een ander politiekantoor moest komen, waar u ook naartoe gebracht werd. Aangekomen in het ander politiekantoor, werd u gescheiden van Me.. U heeft sindsdien niets meer van hem vernomen. U werd in een kamer geplaatst, waar u ondervraagd werd door twee vrouwen. U probeerde stiekem een sms bericht naar uw moeder te sturen om haar te vragen u te komen halen, maar werd betrapt. Daarop werd u geboden om uw gsm af te geven, wat u initieel weigerde. U kreeg een harde klap in uw gezicht, waarna u uw gsm afgaf. Op die gsm stonden privéfoto's, muziek van een Iraanse rapper Shahin Najafi, wiens teksten politiek getint zijn, en bijbelverzen en screenshots die u van N. had gekregen. U werd ervan beschuldigd een ongepaste relatie te hebben en werd uitgescholden.

Uiteindelijk kreeg u uw gsm terug en ongeveer 50 minuten na uw aankomst in het politiekantoor kwam uw vader aan. Nadat uw vader bevestigde dat u en Me. enkel vrienden waren, werd u vrijgelaten en kon u met uw vader naar huis terugkeren. U weet niet of Me.'s ouders hem zijn komen ophalen. In de zomer van 1396 (december 2017/ januari 2018) was u aan het winkelen met N., toen jullie op een protestactie stopten tegen het verhogen van de benzineprijzen en tegen het dragen van de hijab. U was het eens met de betogers en besloot mee te doen.

Op een bepaald moment kwamen leden van de basij (Mobilisatie der verdrukten) aan die de protestactie ruw probeerden op te breken. N. werd hard geslagen en op de grond gegooid. U liep zo snel mogelijk weg, maar kreeg wel verf van een paintballgeweer op en hield blauwe plekken en enkele schrammen hieraan over. Nadien vernam u niets meer van N.. Door uw eerdere ervaring met Me., wist u dat N. in de problemen zat.

Tijdens de jaarwisseling naar 1397 merkte u dat uw vader het islamitisch gebed dat bij dit moment hoort niet op zei. Twee of drie dagen later vroeg u hem waarom hij dit niet gedaan had. Uw vader vertelde dat hij niet langer in de islam geloofde, maar wel in het christendom, waarop u over uw eigen bekering vertelde. Diezelfde dag zei u het ook tegen uw moeder. Nadat u vernam dat uw vader problemen kende omwille van zijn bekering, besloot u samen met hem het land te verlaten. Op 8/2/1397 (28/04/2018) verliet u Iran samen met uw vader H. S. B. (O.V. (...)) en reisde u via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u begin november 2019 aankwam. U verzocht op 14 november 2019 om internationale bescherming. In België kwam u in contact met de Getuigen van Jehova in het opvangcentrum in Antwerpen waar u verblijft. U had op dat moment geen protestantse kerk gevonden in Antwerpen, en was aan het nadenken om naar de Iraanse kerk in Brussel te blijven gaan waar u een paar keer geweest was, of de Iraanse kerk in Gent te proberen. U was geïnteresseerd in hetgeen de Getuigen van Jehova u vertelden en besloot verder contact met hen te houden.

U neemt deel aan vieringen en plaatst christelijk geïnspireerde berichten op uw Facebookpagina. U vreest bij terugkeer de Iraanse autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw melikaart (identiteitskaart) en een kopie van een brief van de kerk waar u hier in België lid van bent.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt immers dat u graag een vrouwelijke tolk wenste (Vragenlijst bijzondere procedure noden, vraag 3, afgenomen op DVZ). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u tijdens beide persoonlijke onderhouden bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek steunt op dezelfde motieven zoals aangehaald door uw vader. In het kader van het door hem ingediende verzoek werd er een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

[...]

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit wordt niet betwist. Het attest van de kerk dat u neerlegde, werd reeds eerder besproken. Aldus wordt uw verzoek om internationale bescherming eveneens afgewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 270 206, is de vader van verzoekster wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 270 208. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven in die zin dat ze beiden samen Iran zijn ontvlucht wegens hun bekering tot het christendom in Iran en verder hun geloofsactiviteiten buiten Iran aanhalen, en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster worden dezelfde middelen aangevoerd als in het verzoekschrift van verzoeker. Hoewel verzoekende partijen kunnen gevolgd worden in hun betoog dat de asielmotieven niet volledig gelijklopend zijn, moeten beide zaken omwille van hun onderlinge verknochtheid en samenhang met het oog op een goede rechtsbedeling worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een identiek enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen merken na een theoretische uiteenzetting op dat beide verzoeken om internationale bescherming gezamenlijk worden behandeld door het CGVS hoewel hun vluchtmotieven niet gelijklopend zijn daar zij beiden verschillende elementen hebben aangehaald en hun bekering tot het christendom op een verschillende manier verliep.

Vervolgens stellen ze niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Verzoekende partijen benadrukken daarbij dat zij overeenkomstig artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 dienden geconfronteerd te worden met de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, menen verzoekende partijen dat er voldoende zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar Iran louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gelet op de “actuele gekende veiligheidssituatie in Iran” in combinatie met hun bekering die ze openlijk uiten op sociale media.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over

de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land

van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2.3. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.4. Met betrekking tot de kritiek dat beide zaken gezamenlijk werden behandeld door de commissaris-generaal, moet de Raad opmerken dat hoewel verzoekende partijen kunnen gevolgd worden in hun betoog dat hun vluchtmotieven niet volledig gelijklopend zijn, zij evenwel niet aantonen enigszins geschaad te worden door de vaststelling dat de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. De commissaris-generaal heeft immers uitdrukkelijk en omstandig rekening gehouden met de aangehaalde vluchtmotieven van verzoekende partijen en heeft niet nagelaten een individuele beoordeling in hoofde van vader en dochter door te voeren. Het gegeven dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt gewezen op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing ten aanzien van haar vader kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Verzoekende partijen zijn overigens Iran tezamen ontvlucht wegens hun bekering tot het christendom in Iran en halen beiden verder hun geloofsactiviteiten buiten Iran aan. Er wordt aangestipt dat ook de Raad beide zaken heeft samengevoegd omwille van hun onderlinge verknochtheid met het oog op een goede rechtsbedeling.

3.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. De beschermingsverzoeken van verzoekende partijen is hoofdzakelijk gesteund op een vrees voor vervolging wegens hun bekering tot het christendom.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de oprechte bekering van verzoekende partijen tot het christendom en dat de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen niet aannemelijk worden gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om de erin vervatte motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekende partijen toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen hun geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

3.2.5.2. Wat betreft verzoekers bekering tot het christendom in Iran, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal hieraan geen geloof hecht.

De Raad merkt vooreerst op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

De Raad volgt de redenering van de commissaris-generaal dat verzoeker niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom.

De commissaris-generaal heeft er ten eerste op gewezen dat verzoekers verklaringen over hoe hij de islam zag niet overeenkomen met de verklaringen van zijn dochter, zijnde verzoekster. De commissaris-generaal heeft terecht opgemerkt dat verzoeker verklaarde in Iran lange tijd overtuigd te zijn van de islam en dat hij aan alle islamitische rituelen en ceremonies deelnam uit overtuiging (eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8). Verzoekers dochter stelde echter dat hij enkel praktiseerde vanuit verplichting (eerste persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7; tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3). Verzoeker licht toe dat zijn verlies in engagement door zijn dochter mogelijk werd begrepen als een deelname uit verplichting. Verzoeker kan echter voormelde motivering niet ombuigen met dergelijke ponering nu verzoekster meermaals aangaf dat haar ouders louter praktiseerden uit verplichting, dat de islam werd doorgegeven van generatie op generatie zonder daarbij nader toe te lichten dat zij dit als dusdanig aangaf of aanvoelde omdat haar vader minder geëngageerd geraakte in de islam (eerste persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8). Bovendien komt het de Raad weinig aannemelijk voor dat verzoeker zijn dochter, die zich eveneens bekeerd tot het christendom en met hem Iran ontvluchtte, niet uitgebreid en gedetailleerd over zijn eigen bekeringsproces heeft verteld waaronder zijn initiële overtuiging van de islam en de geleidelijke afkeer ervan.

Ook over het verlies van verzoekers geloof in de islam merkt de commissaris-generaal op dat er sprake is van tegenstrijdige verklaringen. In de bestreden beslissingen wordt met reden gemotiveerd dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud stelde in 1390 (2011-2012) volledig te zijn gestopt met praktiseren terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aangaf eind 1395 (maart 2017) te zijn gestopt met praktiseren (eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9; tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4). Verzoekster stelde dan weer dat het haar pas twee à drie maanden voor de jaarwisseling van 1397 (januari/februari 2018) was opgevallen dat verzoeker niet meer praktiseerde (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4).

Verzoeker gaat in op de tegenstrijdigheid inzake de data van stopzetting van zijn islamitische activiteiten en meent dat er geen tegenstrijdigheid voorligt nu hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud(en) aangaf

stelselmatig te zijn gestopt met praktiseren en er dus geen onmiddellijk eindpunt was. Verzoeker gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat hij tot twee maal toe een vast eindpunt aangaf waarbij hij een ander jaar aangaf. Hoewel niet kan betwist worden dat verzoeker tijdens beide gehoren aangaf stelselmatig te zijn gestopt met praktiseren antwoordde hij evenwel een eerste keer ongeveer in 1390 te zijn gestopt met praktiseren en toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij daarna niet meer praktiseerde, antwoordde verzoeker in 1390 “volledig” te zijn gestopt terwijl hij tijdens het tweede onderhoud dan weer uitdrukkelijk repliceerde eind 1395 “compleet” en “volledig” te zijn gestopt (eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9 en tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4). Verzoeker kan in zijn verzoekschrift dan ook niet volstaan door thans zijn eigen uitdrukkelijke verklaringen tijdens verschillende onderhouds te verdraaien en een andere incorrecte lezing te geven.

Bovendien betwist noch weerlegt verzoeker de vaststelling dat zijn dochter dan weer aangaf dat het haar pas twee à drie maanden voor de jaarwisseling van 1397 (januari/februari 2018) was opgevallen dat verzoeker niet meer praktiseerde (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4). De Raad merkt in dit verband volledigheidshalve op dat deze verklaring van verzoekster met aanduiding van het jaartal 1397 en haar verklaring dat zij haar vader pas aansprak enkele maanden na de jaarwisseling in 1397 overigens niet overeenkomt met verzoekers verklaring dat zijn gezin reeds aan het begin van 1396 begon te merken dat hij niet meer praktiseerde waarbij hij uitdrukkelijk aangaf dat zijn dochter hem reeds toen, begin 1396, hiernaar heeft gevraagd (tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4).

Verzoeker voert verder aan dat zijn afkeer van de islam wel geloofwaardig is en licht toe dat hij meer en meer in een negatieve spiraal geraakte door de afkeer in de islam hetgeen een geleidelijk proces was. Verzoeker kan ook met dit betoog bovenstaande tegenstrijdigheid inzake het tijdstip van de stopzetting van het praktiseren van de islam niet verschonen noch slaagt hij erin de vaststelling dat zijn verklaringen over hoe hij de islam zag geenszins overeenkomen met verzoeksters verklaringen in een ander daglicht te stellen.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met betrekking tot verzoekers bekering correct opgemerkt dat hij tekort schiet in zijn kennis over de geloofsachtergrond van de persoon die hem in contact bracht met de huiskerk in Iran:

“Verder schoot u tekort in uw kennis over de geloofsachtergrond van R. K., de persoon die u in contact bracht met de huiskerk in Iran. U beweerde een goede band met hem te hebben, maar was niet op de hoogte van zijn echte naam, tot u deze naam in een nieuwsbericht tegenkwam (NPO II p. 5-6). U wist niet wanneer hij zich had bekeerd, wie tegen hem had gepredikt, noch waarom hij zich had bekeerd. U wist verder niet hoe R. de huiskerk kende, noch hoe lang hij daar al naar toe ging (NPO II p. 4-5, 7). Dit gebrek aan kennis mag verbazen aangezien u beweerde dat u blij was met R. als nieuwe bron van informatie en dat R. blij was dat hij de verlossing die hij had gevonden, aan u kon doorgeven (NP II p. 7). Uw bewering dat dergelijke zaken niet gevraagd worden, omdat ze gevoelig liggen, kan dan niet ook zomaar gevolgd worden, gezien u wel het risico nam om in boekenwinkels naar een bijbel te vragen (NPO II p. 4-5, 7).” Verzoekende partijen laten deze pertinente motieven, die de Raad integraal bijtreedt, volledig ongemoeid zodat zij er geen afbreuk aan kunnen doen.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen aangaande verzoekers vriend R. verder als volgt:

“U slaagde er evenmin in coherente verklaringen af te leggen over de reden waarom u R. aansprak in de auto. Aanvankelijk beweerde u dat u hem al een tijdje naar een bijbel wou vragen, maar dat u niet durfde. Pas toen u het citaat in de auto zag durfde u de stap te zetten. Gevraagd waarom u initieel dacht dat R. u aan een bijbel zou kunnen helpen nog voor u dat citaat had gezien, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u pas op het moment dat u het citaat zag dacht dat R. u aan een bijbel zou kunnen helpen (NPO II p. 6).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering naar het christendom blijkt verder uit de vaststelling dat u enerzijds beweerde al overtuigd te zijn van het christendom voordat R. tegen u begon te prediken en zonder noemenswaardige toegang tot een bijbel, u had enkel toegang tot beperkte bronnen op het internet (NPO II p. 4, 6). Anderzijds stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u pas na het lezen van de bijbel en het vergelijken met de koran tot de conclusie kwam dat de bijbel veel vollediger is en dus meer geloofwaardigheid heeft dan de koran (NPO I p. 9).”

Door te benadrukken spontaan in contact te zijn gekomen met R., te stellen dat ze informeel begonnen te spreken over het christendom en te volharden in zijn verklaringen op het CGVS brengt verzoeker geen dienstige argumenten bij ter weerlegging van bovenstaande concrete motieven inzake het gebrek aan coherente verklaringen. Verzoeker meent dat het gegeven dat R. zijn nieuwe bron van informatie was niet

betekent dat hij de enige bron van informatie was doch doet hiermee geenszins afbreuk aan verweerders concrete vaststellingen die steun vinden in zijn administratief dossier.

Verzoeker wijst verder in zijn verzoekschrift op zijn kennis over het christendom en wijst op zijn bekeringsproces.

Hij komt met zijn betoog echter niet verder dan het grotendeels volharden in zijn bekering en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat zijn bekering tot het christendom niet is ingegeven door een oprechte overtuiging, dit gelet op de tegenstrijdige, incoherente en oppervlakkige verklaringen zoals hierboven aangehaald.

Met betrekking tot zijn kennis van het christendom kan de Raad er volledigheidshalve op wijzen dat het gegeven dat verzoeker over enige (theoretische) kennis beschikt inzake het christendom op zich niet voldoende is om te spreken van een oprechte bekering te meer geen geloof kan gehecht worden aan het vluchtrelaas van verzoeker zoals ook verder zal blijken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de commissaris-generaal bijgetreden worden in zijn oordeel dat er kan besloten worden dat er aan verzoekers voorgehouden bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Iran met het christendom in aanraking kwam, kan er ook volgens de Raad evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij in Iran omwille van deze bekering gekend zou hebben, hetgeen tevens blijkt uit verzoekers onvolledige, incoherente en onaannemelijke verklaringen hieromtrent. Zo heeft de commissaris-generaal met reden vastgesteld dat i) verzoeker zich de datum van de inval in de huiskerk niet kan herinneren noch weet of er die dag iemand werd gearresteerd; ii) hij er niet in slaagde een coherente chronologie weer te geven van de gebeurtenissen volgend op de inval in de huiskerk; iii) verzoeker verder incoherente verklaringen aflegde over hoe de autoriteiten hem hebben kunnen identificeren.

Aangaande de motivering omtrent de datum van de inval betoogt verzoeker dat hij deze inval wel voldoende duidelijk heeft weten te situeren en voert aan dat hij soms moeite heeft met gebeurtenissen die zich enige tijd geleden hebben afgespeeld correct in de tijd te situeren. De Raad moet echter opmerken dat verzoeker op zich niet betwist dat verzoeker de inval wel enigszins kan situeren nu er in de bestreden beslissingen wordt aangegeven dat verzoeker de maand kon vermelden. De commissaris-generaal kan evenwel gevolgd worden in de motivering dat het mag verbazen dat verzoeker de datum niet kent gezien de inval in de huiskerk de start en kern van zijn problemen in Iran vormen. Hoe dan ook kan verzoeker met zijn betoog geen afbreuk doen de verdere draagkrachtige vaststelling dat hij bovendien niet wist of er die dag iemand gearresteerd werd noch hiernaar heeft geïnformeerd (tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13). Waar verzoeker betoogt dat hij de meeste informatie over de gebeurtenissen na de inval op onrechtstreekse manier heeft verkregen zodat hij niet alle details kan geven moet erop gewezen worden dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet zich afdoende te informeren over het lot van zijn mede huiskerkgenoten en in deze een passieve houding aannam, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Omtrent het gebrek aan een coherente chronologische weergave van de gebeurtenissen volgend op de inval in de huiskerk wordt in de bestreden beslissingen omstandig gemotiveerd:

“Voorts slaagde u er niet in een coherente chronologie op te hangen van de door u beweerde gebeurtenissen volgend op de inval in de huiskerk. Zo beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de autoriteiten één à twee dagen na de inval in de huiskerk op uw werk langskwamen (NPO I p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u aanvankelijk dat de autoriteiten op 20/10/1396 (10/01/2018) langskwamen op uw werk, ongeveer een maand na de inval in de huiskerk (NPO II p. 13-14). Nader gevraagd naar wanneer u werd opgebeld door uw baas, stelde u eigenlijk niet precies te weten wanneer de autoriteiten op uw werk langskwamen. U verklaarde dat uw baas u opbelde op 20/10/1396 (10/01/2018) en dat u ervanuit ging dat de autoriteiten diezelfde dag waren langs geweest (NPO II p. 13-14). Evenmin was u coherent over wanneer u besliste niet meer te gaan werken in het reisbureau. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u niet meer ging werken nadat u door uw baas was gebeld nadat de autoriteiten daar langs waren geweest (NPO I p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijk

onderhoud beweerde u dan weer dat u niet meer was gaan werken na de inval in de huiskerk, uit schrik omdat R. op dezelfde werkplek als u werkte (NPO II p. 14). Uw verklaringen blijken verder tegenstrijdig met deze van uw dochter. Uw dochter stelde immers dat u tot aan uw vertrek uit Iran werkte in het reisbureau (NPO I A. p. 7). Over uw werk als chauffeur was u andermaal tegenstrijdig. U stelde een week na de inval in de huiskerk opnieuw te zijn gaan werken als chauffeur (NPO II p. 13). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat u pas als chauffeur werkte na uw verhuis naar Kordan (NPO I p. 14). Deze verhuis naar Kordan vond echter pas plaats nadat u door uw baas was opgebeld, een maand na de inval in de huiskerk (NPO II p. 13-14). Ook over deze verhuis naar Kordan liet u zich tegenstrijdig uit. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u dat u één week nadat u naar Kordan was verhuisd, in Kordan opgebeld werd door uw baas (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u eerst werd opgebeld door uw baas en één week later verhuisde naar Kordan (NPO II p. 14). Uw verklaringen omtrent uw verblijf in Kordan blijken voorts haaks op de verklaringen van uw dochter te staan. Immers waar u beweerde dat u vanuit Kordan Iran heeft verlaten, stelde uw dochter dat jullie vanuit uw eigen woning in Karaj vertrokken uit Iran (NPO II p. 16; NPO I A. p. 4-5). Uw dochter stelde dat jullie vier à vijf jaar geleden in Kordan verbleven, hoe lang wist ze niet meer (NPO I A. p. 4-5)."

Ten slotte wordt ook terecht gewezen op de incoherente verklaringen over hoe de autoriteiten verzoeker hebben kunnen identificeren:

"Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat de huiskerk alle gegevens bijhield en het dus een kwestie van tijd was voor de autoriteiten op uw werkplek zouden verschijnen (NPO I p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wist u niet hoe de autoriteiten aan uw gegevens zijn geraakt, waardoor ze konden te weten komen waar u werkte (NPO II p. 13)."

Verzoeker meent dat deze incoherente/tegenstrijdige verklaringen niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op het CGVS. Hiermee brengt verzoeker geenszins dienstige argumenten bij ter weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen tijdens het eerste onderhoud en zijn verklaringen tijdens het tweede onderhoud op het CGVS betreffende het bezoek van de autoriteiten op zijn werk en inzake het moment waarop hij besliste niet meer te gaan werken alsook omtrent de vraag hoe de autoriteiten hem hebben kunnen identificeren. Ook worden geenszins de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en de verklaringen van zijn dochter weerlegd. Verzoeker slaagt er niet in de tegenstrijdigheid omtrent zijn werk als chauffeur te verklaren noch weerlegt hij de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent zijn verhuis naar Kordan.

3.2.5.3. De Raad voegt hier volledigheidshalve aan toe dat verzoeker, die voorhoudt gezocht te worden door de Iraanse autoriteiten, samen met verzoekster Iran legaal heeft kunnen verlaten, beiden met hun eigen paspoort (Verklaring DVZ verzoeker van 23 december 2019, p. 14; eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10-11; Verklaring DVZ verzoekster van 23 december 2019, p. 14; eerste persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8).

Er dient hierbij nog opgemerkt te worden dat verzoeker aangaf niet te zijn veroordeeld en dat er geen proces voor een rechtbank is gestart (Vragenlijst van 29 januari 2021, vraag 3.2). Gevraagd ter terechtzitting naar de juridische stand van zaken, brengt verzoeker ondanks de voorgehouden inval in zijn huiskerk en de navraag op zijn werk, geenszins bijkomende informatie aan omtrent de vraag of er ondertussen een klacht werd ingediend of er thans een gerechtelijke procedure is gestart. De vaststelling dat verzoeker niet over bovenstaande informatie beschikt waarbij dient opgemerkt te worden dat geenszins blijkt dat hij aanhoudende pogingen heeft ondernomen om helderheid te scheppen in zijn gerechtelijke situatie terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van zijn vervolgingsvrees door de Iraanse autoriteiten, een houding is die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3.2.5.4. Verzoekers dochter maakt evenmin aannemelijk omwille van een oprechte overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom.

Allereerst wordt er met reden op gewezen dat verzoekster tot viermaal toe verschillende verklaringen liet optekenen over de start van haar bekering. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden in de vaststelling dat verzoekster voor de DVZ verklaarde dat ze in 1394 (2015/2016) begon met haar bekering via haar vriendin N. (Vragenlijst verzoekster van 29 januari 2021, vraag 3.5), terwijl ze eerder bij de DVZ stelde ongeveer twee jaar geleden bekeerd te zijn, wat overeenkomt met het jaar 2017 (Verklaring DVZ verzoekster van 23 december 2019, vraag 9, p. 6). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dan weer sinds tir 1395 (juni/juli 2016) bekeerd te zijn (eerste persoonlijk onderhoud

verzoekster, p. 7) terwijl ze tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat de aanleiding voor haar bekering het kijken naar een christelijke film met N. was te plaatsen vóór dey 1396 (voor december 2017/januari 2018) (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5-6). Dergelijke tegenstrijdigheden omtrent het tijdstip van haar bekering, een ingrijpende gebeurtenis in verzoeksters leven en de reden voor haar vlucht, ondermijnen ook volgens de Raad fundamenteel de geloofwaardigheid van haar bekering. Waar verzoekster meent dat zij diende geconfronteerd te worden met haar tegenstrijdigheden, moet vastgesteld worden dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoek(st)er om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster middels de bestreden beslissingen kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggende beroepen met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheden te reageren. Door in het verzoekschrift te betogen dat zij een bekeringsproces heeft ondergaan wat geen strikt afgebakende periode betreft doch een stelselmatig proces, weerlegt verzoekster geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden en haar verschillende versies van de tijdstip van haar bekering. Bovendien heeft verzoekster er zelf voor gekozen om telkens een ander jaartal/periode aan te geven op de vraag naar haar religie en bekering zonder enige nuance aan te brengen.

De commissaris-generaal heeft voorts opgemerkt:

“Verder verklaarde ze hard te hebben gezocht naar een bijbel, maar deze niet te hebben gevonden. Het is dan ook opmerkelijk dat ze dit niet aan N. heeft gevraagd, die wel over een bijbel beschikte (NPO II A. p. 10). Gevraagd waarom dit niet aan N. werd gevraagd, stelde uw dochter dat ze ten allen tijde gebruik kon maken van de bijbel bij N. thuis en dat ze een eventuele eigen bijbel wel hard had moeten verstoppen (NPO II A. p. 10). In dat geval laat de vraag zich stellen waarom uw dochter zo hard zocht naar een bijbel.” Verzoekster repliceert dat zij een proces heeft meegemaakt en daarom initieel geen bijbel vroeg aan haar vriendin om ook te vermijden dat een bijbel in haar bezit zou kunnen gevonden worden. Verzoekster kan hiermee echter niet verklaren waarom zij dan later toch geen bijbel vroeg aan N. terwijl zij uitdrukkelijk aangaf “heel hard” te hebben gezocht naar een bijbel doch het nergens kon vinden. Bovendien komt het de Raad weinig ernstig voor dat verzoekster enerzijds geen bijbel aan haar vriendin zou vragen die ze thuis zou kunnen verstoppen uit schrik voor sancties terwijl zij anderzijds wel in het publiek een christelijke ketting droeg (eerste persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6).

De Raad merkt verder op dat verzoekster geen coherente verklaringen aflegt over of en wanneer haar moeder op de hoogte was van haar bekering. Hoewel ze tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op de vraag wie er in Iran op de hoogte was van haar bekering naliet haar moeder te vermelden, gaf ze later aan dat ook haar moeder reeds in Iran, al “eerder” dan enkele dagen van de jaarwisseling van haar bekering wist gezien ze zo een “hechte band” hebben, om dan weer te verklaren dat haar moeder slechts wist dat ze “er mee bezig was” doch kennis kreeg van haar effectieve bekering nadat verzoekster haar vader erover had verteld enkele dagen na de jaarwisseling (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 13). Tegelijkertijd gaf verzoekster aan dat haar moeder toch niet wist dat ze christelijke films keek met haar vriendin of de bijbel bestudeerde doch dit pas te weten kwam nadat de vader het te weten kwam na de jaarwisseling (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 14). Deze laatste verklaring van verzoekster komt overigens, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt in de bestreden beslissingen, niet overeen met de verklaring van haar vader die aangaf dat zijn dochter begin 1396 (april/mei 2017) aan haar moeder vertelde dat ze christelijke films ging kijken en bezig was met het doornemen van de bijbel en dat verzoekers vrouw dit tegen hem in de achtste of negende maand van 1396 (oktober/november/december) vertelde (tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10-11). Verzoekster benadrukt dat haar moeder op de hoogte was van haar goede relatie met N. en dat zij samen christelijke films keken alsook dat zij toen al een afkeer had van de islam doch dat zij pas op de hoogte was van de effectieve bekering nadat verzoekster met haar vader had gesproken. Er kan echter niet voorbijgegaan worden aan haar verschillende, incoherente verklaringen hieromtrent en door slechts één versie weer te geven slaagt ze er niet in de vastgestelde incoherenties te verschonen.

In de bestreden beslissingen wordt daarnaast ook pertinent gewezen op de onsamenhangende verklaringen van verzoekster over het incident in haar volleybalclub:

“Allereerst legde ze tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van deze gebeurtenissen. Waar ze tijdens haar eerste persoonlijke onderhoud verklaarde dat dit incident plaatsvond in het midden van het jaar 1396 (september 2017) (NPO I A. p. 6), stelde ze tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat dit gebeurde één à twee weken nadat ze op haar verjaardag in 1395 dat kruisje had gekregen (eind augustus 2016). Gewezen op haar eerdere verklaringen, kwam uw dochter niet verder dan benadrukken dat het om

het jaar 1395 (2016/2017) ging (NPO II A. p. 12). Ook over de omstandigheden zelf liet uw dochter tegenstrijdige verklaringen optekenen. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud stelde ze dat ze in gesprek was met N. over het christendom en over de bijbel. De coach had alles gehoord, kwam op hen af en vroeg waarom ze over religie aan het praten waren en waarom ze een kruisje rond haar nek droeg. Nadien werd uw dochter buitengezet (NPO I A. p. 6). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud beweerde ze dat zij en N. over het kruisje bezig waren. Ze had het kruisje even daarvoor van N. gekregen zonder dat er een speciale betekenis aan vast zat, het was gewoon een mooi juweel (NPO II A. p. 11-12). De coach hoorde hun spreken over het kruisje en kwam vragen wat voor kruisje ze bedoelden. Daar uw dochter als christen het christendom niet kon ontkennen, antwoordde ze dat ze met het christendom bezig was (NPO II A. p. 11-12). Dat uw dochter dit antwoord gaf, mag verbazen, daar ze volgens haar eigen verklaringen pas in 1396 (2017/2018) begon met haar bekering en dit incident één à twee weken na haar verjaardag in 1395 (eind augustus 2016) plaatsvond. U beweerde dat uw dochter drie à vier maanden later over dit incident vertelde tegen u (NPO I p. 14). Zelf verklaarde uw dochter echter dat ze dezelfde dag nog tegen haar ouders hierover vertelde (NPO II A. p. 12).” Verzoekster stelt aangaande het jaartal dat ze haar initieel vergist had en dat ze dit heeft gecorrigeerd tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gevraagd of zij zaken wilde corrigeren maar hierbij geenszins de datum van het incident bij de volleybalclub heeft gecorrigeerd hoewel zij wel bijvoorbeeld de naam van haar school heeft rechtgezet (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 2-3). Slechts bij confrontatie met haar tegenstrijdigheid stelde zij te volharden in haar verklaring tijdens het tweede onderhoud dat het incident plaatsvond in het jaar 1395 (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12). Verzoekster doet verder hoe dan ook geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat zij ook over de omstandigheden zelf tegenstrijdige verklaringen liet optekenen. Door slechts te volharden in haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud slaagt zij er echter niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden ten aanzien van haar eerste persoonlijk onderhoud te verklaren. Verzoekster brengt ook geen overtuigende argumenten bij ter weerlegging van de overweging dat het mag verbazen dat zij ten overstaan van haar coach tijdens voormeld incident stelde dat zij bezig is met christendom (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 11-12) daar ze tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud stelde pas in 1396 (2017/2018) in aanraking te zijn gekomen met het protestantisme (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5), aldus na het voorgehouden incident op de volleybalclub. Ten slotte wordt niet ingegaan op de tegenstrijdigheid dat verzoeker stelde dat zijn dochter drie à vier maanden later over dit incident vertelde tegen hem (eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15) terwijl verzoekster zelf verklaarde dat ze dezelfde dag nog tegen haar ouders hierover vertelde (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12).

Waar verzoekster nog haar kennis van het christendom benadrukt, stipt de Raad aan dat het gegeven dat verzoekster over enige (theoretische) kennis beschikt inzake het christendom op zich niet voldoende is om te spreken van een oprechte bekering te meer geen geloof kan gehecht worden aan haar vluchtrelaas.

Gelet op het voorgaande, kan de Raad de commissaris-generaal volgen in zijn conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters oprechte bekering van reeds in Iran.

3.2.5.5. In zoverre verzoekende partijen verder de schending aanvoeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt erop gewezen worden dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoek(st)er om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien hebben verzoekende partijen door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggende beroepen met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheden te reageren. Verzoekende partijen tonen in deze omstandigheden geen schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

3.2.5.6. Verzoekende partijen benadrukken hun religieuze activiteiten in België doch de commissaris-generaal heeft niet nagelaten rekening te houden met hun religieuze activiteiten in België en hieromtrent terecht het volgende overwogen:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte

overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft, christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging. Dat u een attest van uw deelname aan de kerkvieringen neerlegde, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor uw dochter geldt eenzelfde conclusie.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Instagram- en Facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen sociale media accounts – accounts die trouwens niet op uw volledige echte naam staan (enkel uw voornaam is erin verwerkt, NPO I p. 5) – kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan voor uw activiteiten op sociale media, maar ook voor uw overige christelijke activiteiten in België (uw betrokkenheid tot een kerkgemeenschap) nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Voor uw dochter geldt andermaal eenzelfde conclusie.”

De Raad kan hier aan toevoegen dat er in de bestreden beslissingen met reden is overwogen dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming die geen verhoogd risicoprofiel hebben en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet (COI Focus, “Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden” van 30 maart 2020, p. 15).

Bovendien tonen verzoekende partijen hoe dan ook niet aan dat zij hun christelijke berichten niet kunnen verwijderen of hun volledige accounts niet kunnen verwijderen bij terugkeer naar Iran nu zij geen oprechte bekering aannemelijk hebben gemaakt.

3.2.5.7. Wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, “Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden” van 30 maart 2020, p. 15 en p. 17). Er werd geen informatie gevonden die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen (COI Focus, “Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden” van 30 maart 2020, p. 17). Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (COI Focus, “Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden” van 30 maart 2020, p. 17) doch dit blijkt niet het geval voor verzoekende partijen gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun vluchtrelaas en de problemen die zij in Iran gekend zouden hebben wegens verzoeksters voorgehouden bekering.

De Raad benadrukt dat uit de landeninformatie blijkt dat het onwaarschijnlijk is dat Iraniërs die bekeerd zijn in het buitenland bij terugkeer in de negatieve aandacht zullen staan van de autoriteiten indien zij niet eerder gekend waren bij de autoriteiten omwille van politieke activiteiten, onopvallend blijven en niet deelnemen aan proselitisme en dat hoewel moslims die zich bekeren tot het christendom aanhouding en vasthouding riskeren indien hun bekering bekend wordt, er vooral een hoog risico op aanhouding, vervolging en bestraffing is bij proselitisme namelijk bij bekeringsactiviteiten (“DFAT Country Information Report Iran”, van 14 april 2020, p. 33).

De Raad kan er hierbij op wijzen dat het gegeven dat verzoekende partijen actief zijn op sociale media en hier hun christelijke overtuiging op uiten, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Uit de landeninformatie blijkt immers dat personen die soms gemonitord worden door de Iraanse autoriteiten diegenen zijn die emigreerden omwille van hun profiel of activiteiten in Iran (COI Focus, “Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden” van 30 maart 2020, p. 7), wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er blijkt verder niet dat terugkeerders na een verblijf in het buitenland werden gevraagd sociale media gegevens kenbaar te maken (COI Focus, “Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden” van 30 maart 2020, p. 7). Er is eveneens weinig interesse om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom (COI Focus, “Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden” van 30 maart 2020, p. 15).

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekende partijen geen oprechte bekering tot het christendom hebben aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat zij als dusdanig of als een afvallige gezien zullen worden door hun omgeving en zij hoe dan ook niet aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Door te volharden in hun vrees voor vervolging wegens hun bekering brengen verzoekende partijen geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, die steun vinden in rapporten van maart en april 2020, niet langer actueel of correct zouden zijn.

3.2.5.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de (oprechte) bekering van verzoekende partijen en de problemen die zij hierdoor gekend zouden hebben. De commissaris-generaal kan, gelet op de pertinente en draagkrachtige bevindingen zoals hoger weergegeven in de bestreden beslissingen, bijgetreden worden in zijn oordeel dat verzoekende partijen niet weten te overtuigen te zijn bekeerd tot het christendom vanuit een oprechte en diepe overtuiging.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen met hun betoog niet verder komen dan het grotendeels benadrukken van hun verklaringen tijdens hun persoonlijk onderhoud, het volharden in hun oprechte bekering en het louter bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stellen hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat hun argumenten en aangehaalde redenen niet wijzen op een persoonlijke en diepgewortelde geloofsovertuiging, dat hun antwoorden niet getuigen van een oprechte geloofsovertuiging en dat zij niet hebben kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd.

Verzoekende partijen maken voorts niet aannemelijk dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zullen worden door hun omgeving en hebben ook niet aangetoond dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De Raad meent bijgevolg dat verzoekende partijen dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

3.2.5.9. De motieven aangaande verzoekers deelname aan de protesten van de groene beweging worden ongemoeid gelaten zodat geen afbreuk kan gedaan worden aan volgende overweging:

“Wat betreft uw deelname aan de protesten van de groene beweging, dient vastgesteld dat deze activiteiten dateren van 1388 (2009/2010) (NPO I p. 7). U was louter een deelnemer en uit niets blijkt dat u nadien nog problemen kende als gevolg van uw deelname. U bleef bovendien nog in Iran tot 8/2/1397 (28/04/2018) (NPO I p. 10). Deze activiteiten kunnen dan ook niet gezien worden als uw vluchtaanleiding, noch kan hieruit een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.” Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze over en maakt deze overwegingen tot de zijne.

3.2.5.10. Verzoekster wijst ten slotte nog op de problemen die ze heeft gekend doordat zij met een vriend M. over straat liep en merkt op dat ze hierdoor persoonlijk werd gevisieerd door de autoriteiten. Ze wijst er eveneens op dat zij heeft deelgenomen aan een betoging in Iran.

De commissaris-generaal heeft met deze voorgehouden problemen omstandig rekening gehouden en terecht het volgende vastgesteld:

“Voorts dient vastgesteld dat uw dochter niet aannemelijk maakte werkelijk problemen te hebben gekend nadat ze met een vriend, M., over straat liep. Dit blijkt uit de talrijke tegenstrijdige verklaringen die ze hieromtrent aflegde. Zo beweerde ze aanvankelijk tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat dit incident na de betoging in dey 1396 (december 2017/januari 2018) plaats vond (NPO I A. p. 10). Even later tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud plaatste ze dit incident dan weer in de zomer van 1396 (zomer 2017), voor de betogingen van dey 1396 (december 2017/januari 2018) (NPO I A. p. 14). Uzelf

stelde dat dit probleem zich voordeed in azar 1396 (november/december 2017) (NPO I p. 15). Voorts verklaarde uw dochter voor de DVZ dat ze met een jongen van de familie aan het wandelen was. Haar ouders en de ouders van de jongen moesten naar het politiekantoor komen om te bevestigen dat ze familie waren (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1, afgenomen op DVZ). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud stelde ze goede vrienden te zijn, maar geen familie. Enkel u kwam naar het politiekantoor. Of iemand van de familie van Me. naar het politiekantoor is gekomen, wist uw dochter niet (NPO I A. p. 14, 17). Dat uw dochter zwaar geslagen en mishandeld werd, zoals ze beweerde voor de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1, afgenomen op DVZ), kan bezwaarlijk voor waar aangenomen worden. Immers tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde ze eenmaal in haar gezicht geslagen te zijn (NPO I A. p. 16).

Wat betreft de andere problemen die uw dochter vermeldde, (ze werd twee à drie keer tegengehouden op straat met haar broer, ze nam deel aan een betoging waar ze blauwe plekken aan overhield door een paintballkogel en ze werd voorgesteld om seksuele betrekkingen te hebben met een vriendin en een voor haar onbekende oudere man), dient vastgesteld dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zo werd ze na ondervraging steeds vrijgelaten nadat u bevestigde dat zij en haar broer familie waren (NPO I A. p. 11). Verder nam ze slechts deel aan één betoging, op toevallige wijze en ervaarde ze geen gevolgen meer omwille van deze deelname aan die betoging (NPO I A. p. 12-14). Tot slot liep ze eenvoudig weg naar buiten toen ze niet wou deelnemen aan de seksuele betrekkingen die haar werden voorgesteld. Nadien vernam ze niets meer van deze vriendin, noch van de voor haar onbekende man (NPO I A. p. 3, NPO II A. p. 17)."

Door slechts de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aan te voeren slaagt verzoekster er echter geenszins in afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven die steun vinden in de administratieve dossiers. Het weze herhaald dat artikel 17 verweerder niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoek(st)er niet werd geconfronteerd. Verzoekster, die via de bestreden beslissingen kennis heeft genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden, heeft overigens door het instellen van voorliggende beroepen met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheden te reageren doch laat na enig dienstig concreet verweer te voeren.

3.2.5.11. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen.

De Raad meent dat de documenten die de verzoekende partijen hebben neergelegd niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan voorgaande beoordeling. De door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd, immers geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.2.5.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel met hun loutere verwijzing naar de "actuele gekende veiligheidssituatie in Iran" geenszins aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Zij voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen

voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.2.10. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud(en) kregen verzoekende partijen de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door advocaten, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over hun land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:
mevr. H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU